

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 198/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. P., J. P. st. a A. P., všetci bytom K., zastúpených advokátom JUDr. D. S., H., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 12/06 z 23. mája 2008 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 52/09 z 15. októbra 2009 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. P., J. P. st. a A. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2010 doručená sťažnosť Ing. J. P. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), J. P. st. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“) a A. P. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej len „sťažovatelia“),

všetci bytom K., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 12/06 z 23. mája 2008 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 52/09 z 15. októbra 2009 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou podanou 12. januára 2006 sa Ing. A. V. (ďalej len „navrhovateľka“) v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 12/06 domáhala určenia neplatnosti darovacej zmluvy, ktorou sťažovateľ v 1. rade bezodplatne previedol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam (rodinný dom, zastavené plochy a záhrady) na sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľku. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 C 12/06 z 23. mája 2008 žalobe navrhovateľky v plnom rozsahu vyhovel a určil, že sporná darovacia zmluva je neplatná.

Na základe odvolania sťažovateľov krajský súd sťažnosťou napádaným rozsudkom sp. zn. 7 Co 52/09 z 15. októbra 2009 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Sťažovatelia v sťažnosti podanej ústavnému súdu vyjadrujú nesúhlas s rozhodnutím krajského súdu, ktorý podľa ich názoru dospel k nesprávnemu záveru, že sťažovateľ v 1. rade potreboval na darovanie sporných nehnuteľností sťažovateľovi v 2. rade a sťažovateľke súhlas navrhovateľky, pretože tieto nehnuteľnosti podľa krajského súdu patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov – navrhovateľky a sťažovateľa v 1. rade (ďalej len „BSM“), a keďže s týmto súhlasom navrhovateľky sťažovateľ v 1. rade nedisponoval, darovanie je neplatné. Podľa sťažovateľov v danom prípade sporné nehnuteľnosti totižto slúžili výlučne na výkon povolania sťažovateľa v 1. rade, takže neboli súčasťou BSM, preto súhlas navrhovateľky s ich darovaním bol podľa sťažovateľov irelevantný a navyše podľa sťažovateľov prostriedky, ktoré na kúpu sporných nehnuteľností sťažovateľ v 1. rade použil, mal získať od sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľky, pričom finančné prostriedky, ktoré sťažovateľ v 1. rade dostal od navrhovateľky, využil na úplne

iný účel. V dôsledku podľa sťažovateľov nesprávnych záverov krajského súdu, ako aj v dôsledku toho, že krajský súd napriek ich výslovnému nesúhlasu prerokoval vec bez nariadenia pojednávania, malo dôjsť k porušeniu ich základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V uvedených súvislostiach sťažovateľa v sťažnosti okrem iného uviedli:

«KS zaujal stanovisko, že „rodinný dom spolu s príľahlým pozemkom nie je skutočne spôsobilý slúžiť iba výkonu povolania jedného z manželov, pretože podľa charakteru tejto nehnuteľnosti môže slúžiť aj inému účelu, napr. na bývanie“. Zákon však výslovne stanovuje, že do BSM nepatria okrem iných vecí aj tie ktoré (naozaj aj) slúžia výkonu povolania jedného z manželov a teda nie ktoré môžu slúžiť výkonu povolania jedného z manželov, tak ako to uvádza odvolací súd. Teda podľa nášho názoru nie je podstatné, či tieto veci môžu slúžiť aj na iný účel ako na výkon povolania jedného z manželov, ale či v skutočnosti aj inému účelu slúžia. Písomné dôkazy predložené v konaní o tejto právnej veci jednoznačne preukazujú, že dom s príľahlými pozemkami slúžil výlučne na výkon povolania sťažovateľa v 1. rade. Túto skutočnosť Ing. V. ani nepoprela a nepopiera.

Pokiaľ ide o názor KS, že tvrdenia sťažovateľa v 1. rade o tom, že finančnú hotovosť, ktorú mu poskytla navrhovateľka na kúpu domu použil na iný účel, sú neopodstatnené. K tomu uvádzame len toľko, že toto je len ničím nepodložený názor KS a že tieto peniaze sťažovateľ v 1. rade aj skutočne použil na vyplatenie dlhov, najmä voči sociálnej poisťovni. V tejto súvislosti je však dôležité stanovisko OS, že pre určenie platnosti či neplatnosti predmetnej zmluvy, finančné zdroje získané na kúpu nehnuteľnosti, nemajú žiadny vplyv. Tieto finančné prostriedky je možné vyporiadať v zmysle ust. § 150 OZ, podľa ktorého je každý z manželov oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. ...

KS rozhodol bez nariadenia pojednávania. Pritom sťažovateľ v 1. rade prostredníctvom právneho zástupcu chcel predložiť KS peňažný denník, ktorým by bolo jednoznačne preukázané, že nehnuteľnosti slúžili na jeho podnikateľské účely. Vzhľadom na jeho pobyt v A., kde vycestoval za prácou a len krátke návštevy doma, tento dôkaz nebolo možné predložiť súdom skôr.»

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezhom:

„1. Okresný súd Humenné a Krajský súd v Prešove, v konaniach vedených na OS Humenné pod sp. zn. 9 C/12/2006 a KS v Prešove pod sp. zn. 7 Co/52/2009-140, porušili právo sťažovateľov 1.) Ing. J. P. ... 2.) J. P. ... 3.) A. P., r. F. ... zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, domáhať sa svojho práva zákonom stanoveným postupom na nezávislom a nestrannom súde a práva na spravodlivé súdne konanie.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 7Co/52/2009-140 zo dňa 15. 08. 2009 a rozsudok Okresného súdu Humenné č. k. 9C/12/2006 z 23. 05. 2008 a vec vracia tomuto súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie bez zbytočného odkladu a prieťahov.

3. Sťažovateľom priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3.000,- EUR, ktoré im je odporca povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Odporca (KS) je povinný zaplatiť sťažovateľom v 1. až 3. rade trovy právneho zastúpenia na účet ich právneho zástupcu vo výške 591,5 EUR (podľa § 11 ods. 2 v nadväznosti na § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z: 1 úkon právnej služby znížený o 20 % t. j. 96,18 EUR, spolu za 2 úkony x 3 (traja zastúpení klienti) + 2 x režijný paušál t. j. 7,21 EUR x 2).“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím okresného súdu

Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľmi označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd ich sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu toho práva, porušenie ktorého sťažovateľa namietajú, t. j. práva na spravodlivé konanie, k porušeniu ktorého malo dôjsť v dôsledku, podľa sťažovateľov nesprávneho právneho názoru okresného súdu, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľom dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia ich práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovatelia mali možnosť domáhať sa preskúmania, sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého postupu a rozsudku okresného sudu č. k. 9 C 12/06-110 z 23. mája 2008 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovatelia napokon pred podaním sťažnosti ústavnému súdu aj účinne využili, pričom o tomto odvolaní sťažovateľov rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 52/09 z 15. októbra 2009. Krajský súd sa v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vysporiadať s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, ako sťažovatelia uvádzajú aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu

Podľa sťažovateľov ani krajský súd v odvolacom konaní proti rozsudku okresného súd nenapravil podľa ich mienky nesprávny právny názor okresného súdu, keďže svoje rozhodnutie tiež oprel o záver, že sporné nehnuteľnosti mohli slúžiť nielen výkonu povolania sťažovateľa v 1. rade, ale mohli slúžiť aj na účel bývania, takže patrili do BSM, a teda na ich darovanie sťažovateľ v 1. rade potreboval aj súhlas navrhovateľky. Podľa sťažovateľov však krajský súd týmto nesprávne aplikoval ustanovenie § 143 Občianskeho zákonníka, pretože podľa ich názoru toto ustanovenie na účel zistenia, či vec patrí do BSM, nevyžaduje skúmať, či by táto vec mohla slúžiť aj na iný účel než na výkon povolania jedného z manželov, ale dôležité je, či vec skutočne slúži na výkon povolania jedného z manželov (1.1). Súčasne sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že kvôli nenariadeniu pojednávania krajským súdom, a to aj napriek ich výslovnému nesúhlasu s prerokovaním

veci bez nariadenia pojednávania, im bolo znemožnené, aby krajskému súdu predložili dôkaz, že sporné nehnuteľnosti skutočne slúžili iba na výkon povolania sťažovateľa v 1. rade, a teda že nepatrili do BSM, takže na ich darovanie nepotreboval súhlas navrhovateľky (1.2).

1.1 Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je, alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Z odôvodnenia napádaného rozsudku krajského súdu vyplýva:

„V súvislosti s odvolacími námietkami uvedenými v odvolaní odporcov v 1. až 3. rade odvolací súd poukazuje na znenie ust. 143 O. Z., podľa ktorého v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku

jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

Pri posudzovaní otázky, či vec podľa svojej povahy slúži osobnej potrebe alebo výkonu povolania iba jedného z manželov, treba zistiť, či vec je skutočne spôsobilá slúžiť osobnej potrebe alebo výkonu povolania iba jedného z manželov a či takému účelu aj slúži. Ak sú tieto predpoklady splnené vec bude vo výlučnom vlastníctve toho z manželov ktorého osobným potrebám alebo výkonu povolania slúži, pričom skutočnosť že takáto vec môže mať značnú hodnotu je irelevantná. Druhý manžel môže iba v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva žiadať, aby sa mu nahradilo, čo zo spoločného majetku bolo vynaložené na takýto samostatný majetok.

V danej veci je potrebné poukázať na to, že predmetné nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože navrhovateľka bez akýchkoľvek pochybností poskytla odporcovi v 1. rade finančnú hotovosť 150.000,- Sk za účelom kúpy týchto nehnuteľností, čo sám aj potvrdil odporca v 1. rade. Tvrdenia odporcu v 1. rade, že uvedenú finančnú hotovosť poskytnutú mu zo strany navrhovateľky použil na iný účel, je potrebné považovať za účelové tvrdenie a možno uzavrieť, že predmetné nehnuteľnosti boli zakúpené z časti finančných prostriedkov, ktoré boli vnesené do bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo strany rodičov navrhovateľky vo výške 150.000,- Sk.

Vo vzťahu k účelovosti tvrdenia odporcov v 1. až 3. rade ku skutočnosti, že na kúpu predmetných nehnuteľností boli použité finančné prostriedky poskytnuté žalovanými v 2. a 3. rade odvolací súd poukazuje na č. l. 27 a 28 spisu, podľa ktorých z výpisu zo Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 29.4.2002 vyplýva, že bol vykonaný výber vo výške 151.479.20 Sk z účtu odporcu v 2. rade a taktiež z účtu odporcu v 2. rade vedeného vo VÚB a. s. bol dňa 22. 5. 2002 uskutočnený výber vo výške 200.000,- Sk, pričom odporcovia v 2. a 3. rade kúpili dňa 13. 1. 2003 motorové vozidlo Škodu Fabia za kúpnu cenu 300.000,- Sk. Odporcovia v 2. a 3. rade nepreukázali, že uskutočnili ďalší výber peňazí alebo, že kúpu motorového vozidla realizovali iným spôsobom. Preto možno uzavrieť, že námietka odvolateľov je v tomto smere neopodstatnená.

Odvolací súd vo vzťahu k ďalšej námietke odporcov 1. až 3. rade vo vzťahu, že predmetné nehnuteľnosti slúžili výhradne na podnikateľskú činnosť odporcu v 1. rade poukazuje na to, že odporcovia v 1. až 3. rade nepreukázali, že nehnuteľnosti slúžili výkonu

povolania odporcu v 1. rade a či boli spôsobilé slúžiť takémuto účelu. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že podľa názoru odvolacieho súdu rodinný dom spolu s príľahlým pozemkom nie je skutočne spôsobilý slúžiť iba výkonu povolania jedného z manželov, pretože podľa charakteru tejto nehnuteľnosti môže slúžiť aj inému účelu, napr. na bývanie. Preto aj táto námietka odvolateľov – odporcov v 1. až 3. rade je neopodstatnená.

Za takejto situácie odvolací súd postupom podľa § 219 O. s. p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, pričom v ostatnom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, na ktoré v ostatnom v celom rozsahu poukazuje.“

Z citovaného odôvodnenia vyplýva, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na skutočnosti, že sťažovatelia v spore neunesli dôkazné bremeno, pretože dostatočne a hodnoverne nepreukázali, že by sporné nehnuteľnosti slúžili iba na výkon povolania sťažovateľa v 1. rade, a súčasne, že vôbec boli spôsobilé slúžiť iba takémuto účelu. Na základe týchto záverov krajský súd dospel k presvedčeniu, že nie je naplnená dikcia ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka o zákonom vylúčení veci z BSM slúžiacej podľa jej povahy na výkon povolania iba jedného z manželov. Z týchto dôvodov sa, podľa názoru ústavného súdu, aplikácia ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka krajským súdom nejaví ako jednostranná alebo taká, ktorá by bola popretím jeho podstaty či zmyslu.

V súvislosti so zisťovaním skutkového stavu krajským súdom ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06, II. ÚS 56/07), podľa ktorej nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a na zásadné námietky odvolania sťažovateľov zaujal také stanovisko, ktoré ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľov považovať za neodôvodnené a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Uvedené závery boli podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.2 Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov, že im bolo znemožnené prispieť k zisteniu skutkového stavu tým, že krajský súd napriek ich výslovnému nesúhlasu prerokoval vec bez pojednávania, ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že skutkovým súdom je v prvom rade prvostupňový súd, v konaní pred ktorým mali sťažovatelia, ktorí boli navyše kvalifikovane právne zastúpení, možnosť predkladať návrhy na vykonanie dokazovania, a tým aktívne prispieť k zisteniu skutkového stavu nevyhnutného na rozhodnutie vo veci.

Okrem toho, ak sa sťažovatelia domnievajú, že postupom krajského súdu, ktorý proti ich vôli prerokoval vec bez nariadenia pojednávania, im bolo znemožnené konať pred súdom, majú možnosť domáhať sa zjednania nápravy využitím mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010